matud kirjotada, laskis issa neid maale taggasi tulla ja panni neid pöllo tööle; sest wannemad ei sowinud mitte, et lastest suremad saaks, kui tallopoiad, nenda kui nemmad isse ka olliwad. — Ühhe pühhapääwa öhtul istus Hindrek naesega laste seltsis rohho aedas ja Katrina räkis lastele endisest aiast, ja kuida temma noorel pölwel körge meelelinne ja uhkust täis olnud, ja mis mötted temma süddames liikunud. Olleks mitte sel aial teie armas issa minno liggidal olnud ja mind ni suure armoga eksitusse tee pealt taggasi meelitand, ei tea mis siis minnust olleks sanud. Nüüd agga tännagem minnoga Jummala heldust ja suurt armo, kes mind omma tiwadega kaitsis, et ma mitte sedda teed pölle käinud, mis ma issi raiada püüdsin. Önnisteggia on mulle keik, mis ma omma rummala ja körge süddames sowisin, armolikkult annud, agga nenda et ma sedda keik Temma käest, ja mitte ommast wäest pölle sanud. Inimenne kül mötleb ja nõuab tagga, et önne ja önnistust kätte saaks, agga Jummal juhhatab ja lasseb korda minna, kui meie Temma pühha tahtmist möda Temma käest uskus pallume, mis meil iggawesseks elluks tarwis on; siis annab Temma ka aialikku önne ja önnistust.

Kes teisele auko kaewab, se langeb issi sisse.

Terre öhtust, armas Maria! ütles üks priste lahke noor mees tüdrukule, kes ühhes haedas kabsaid istutas.

Maria ei olnud sedda noort meest mitte enne tähhele pannud, et seal olli; ja kui ta püsti tõusis, terretamist wastowõtma, wõis temma silmist nähha, et ta römus olli noort meest ennese ees nähhes. Agga kartlikkult watas ta ennese ümber, et kegi mu temma lahket wastoterretamist ei kuleks. Agga kui ta keddagit innimest omma liggidal ei näinud, ütles ta: ja olled mind ehmatand, Jürri, ma mötlesin parrajast sinno peale, ja kuulsin korraga sinno hält, mis mind mo mötteist lahhudas. Wata, Jürri, kui ma selle peale mötlen, et mo onno omma tahtmist aiab ja mind wäggise kurja Hansule tahhab naiseks anda, siis ma jään aina kurwaks. Tulgo se kuida se tulleb: agga ilmas minna Hanso ommale mehhels ei wõtta.

Se on öige, armas Maria. Sind ei wõi kegi innimenne sundida, Hansule mehhele minna. Hans on minno meleşt nisuggune innimenne, kes agga omma kasso püab. Temma agga kosşib sind sellepärrast, et ja omma onno Martini ainus ärwia olled ja üks rikkas tüddruk. Sinno onno tahhab